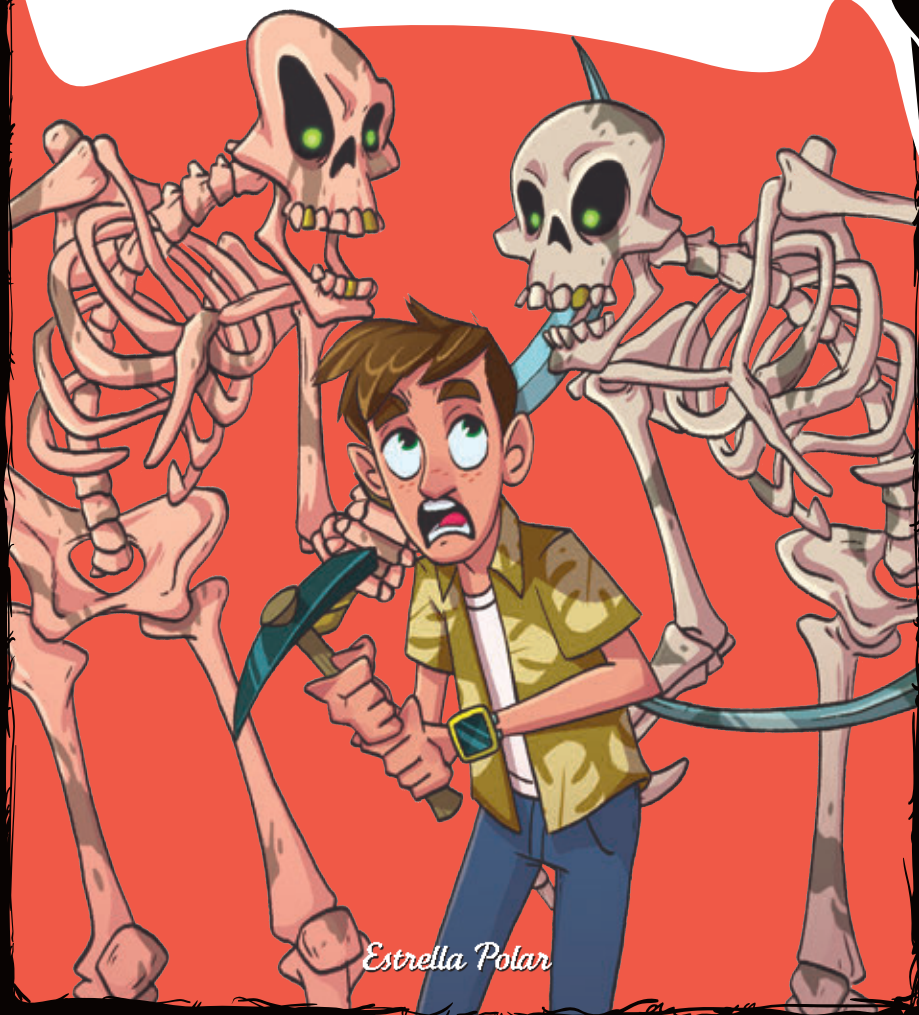
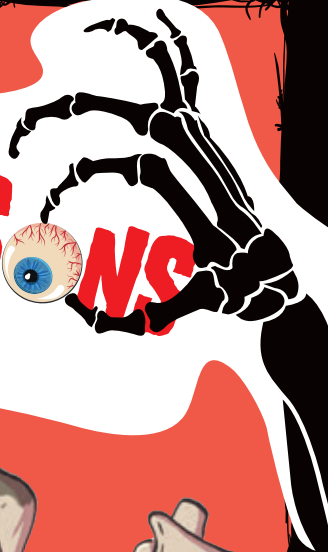

JEFF CREEPY

SUPERMALS

ILLA VODÚ

Estrella Polar

SUPERMALS ONS

JEFF CREEPY

ILLA VODÚ

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Isla vudú*

© del text: Abel Amutxategi, 2019

© de les il·lustracions: Javier Pajuelo, 2019

© de la traducció: David Nel·lo, 2019

© d'aquesta edició: Edicions 62, S.A., Estrella Polar, 2019

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: juliol del 2019

ISBN: 978-84-9137-832-7

Dipòsit legal: B. 14.211-2019

Impress a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

CAPÍTOL 1

El Daniel va llançar una granada als zombis. *Buuuum!* Tot va esclatar en mil bocins. No va quedar ni rastre dels monstres.

Abans d'atacar, el Daniel havia pres la precaució d'amagar-se darrere d'una roca per evitar que el toqués l'ona expansiva de l'explosió. No li agradava gens fer servir aquella mena d'armes. D'acord, eren eficaces, es deia, però quan les utilitzaves tot semblava massa fàcil.

Era una mica com si fes trampes. I el Daniel Patterson mai no feia trampes. Era un autèntic fenomen en qüestions d'honor.

Per això va agafar una liana així que va poder. S'hi va gronxar i va aterrar enmig d'un altre grup de zombis per poder fer servir l'Espasa de la Vic-

tòria amb una certa comoditat. Quan va desembeinar l'espasa es va sentir més fort que mai. Va tallar el cap al primer zombi i aquest es va convertir en un munt d'insectes que van començar a reptar per terra. Va fer una tombarella per sobre seu i va aprofitar per descarregar dos cops d'espasa ben mesurats mentre queia: un a l'esquerra i un altre a la dreta. Amb això es va carregar sis zombis i va aconseguir obrir un passadís pel qual va avançar corrent.

Els pelaria a tots com si fossin patates bullides!

Va tornar a embeinar l'Espasa de la Victòria i es va calçar les Botes del Sigil. Fins aquell moment havia vençut els zombis amb facilitat, però el Daniel sabia que seria molt més difícil vèncer el seu capitost. El factor sorpresa era vital.

Va avançar amb compte i va desenfundar el canó llançafomes que havia comprat en una botiga del poble a canvi de mitja dotzena de pocions revivificants.

—Vinga, no t'amaguis ara —va xiuxiuejar, més per a si mateix que per als seus enemics.

El Daniel va descobrir una porta al final d'una

fosca galeria. Era una simple porta de fusta atrotinada que semblava que s'hagués d'esfondrar. Sempre havia pensat que el capitost dels zombis s'amagaria en un lloc ben protegit, però... ell al seu rotllo! Si volia posar-li les coses més fàcils, no seria pas ell qui es queixés.

Va acostar una mà al pom de la porta i va somriure en veure que d'allà sortien uns cables mal camuflats. De debò pensaven que cauria en una trampa tan barroera? El Daniel va fer saltar la porta amb una coça i va entrar a la sala, amb el canó ben agafat amb les dues mans.

—Té, mala bèstia! —va cridar a plens pulmons tot girant sobre si mateix per controlar tot el seu voltant.

Però l'habitació era buida.

O almenys ho semblava, perquè en aquells casos no es podia estar mai segur del tot. El Daniel va mantenir-se en tensió durant uns segons i després va abaixar el canó del llançafomes. Pel que semblava, hauria de girar cua. Allò era un rotllo, perquè el lloc ja tornava a estar ple de zombis, però no hi havia altre remei; això era el que feien els ex-

terminadors com ell: no abandonava una zona fins que no l'havia deixat neta com una patena.

—Prepara't per repartir llenya, maca —va dir mentre guardava el canó i amb la mà dreta empunyava un cop més l'Espasa de la Victòria.

Però llavors unes mans van sortir del terra gairebé abans que el Daniel pogués acabar la frase. El van agafar pels turmells i van estirar-lo amb força per arrossegar-lo de tornada a l'inframon.

—Noooo! —va cridar vençut.

Si hagués guardat la partida abans d'entrar a l'endimoniada habitació, ara no hauria de tornar a començar el joc de cap i de nou.

Per sort, el Daniel no es cansava mai de jugar a l'*Albada dels morts*, el videojoc més al·lucinant que existia. I encara li quedaven un munt de vides, així que hi jugaria fins que pogués passar d'aquesta pantalla, costés el que costés. El que el Daniel no sabia és que aviat hauria de jugar la partida més perillosa de la seva vida...

CAPÍTOL 2

La primera vegada que el Daniel va llegir el nom de l'Illa dels Desesperats va ser a l'*Atlas dels indrets que mai han existit*, el llibre vell que la seva germana va trobar a la biblioteca familiar. Segons deia ella, el fet que ningú hagués aconseguit descobrir tots aquells llocs no significava que no existissin.

En el cas de l'Illa dels Desesperats, la seva existència es basava en el testimoni d'una dotzena de naufragats que hi van arribar per accident, després que una tempesta els fes naufragar. El que explicaven era digne d'una pel·lícula de terror: zombis, presències espectrals, animals enfollits..., però ningú se'ls creia per una raó ben senzilla: a banda d'aquells dotze naufragats, cada vegada que un

viatger havia arribat allà només havia trobat aigua i més aigua.

El Daniel estava segur que per més que la Rebeca cregués aquella llegenda, l'illa no existia. Però quan poc després va assabentar-se que ell i la seva família viatjarien a Belize aquell estiu per participar en unes excavacions de la doctora Brown, una idea el va fer estremir: es dirigien justament a la mateixa zona on suposadament es trobava l'Illa dels Desesperats.

El pla era volar fins a Santiago de Cuba i llogar allà un petit veler per navegar fins a la Ciutat de Belize. A la Rebeca l'emocionava i l'aterria pensar que passarien tan a la vora de les coordenades de l'Illa dels Desesperats, aquells 19° nord i 74° oest que no li fugien del cap. Una vegada superat l'ensurt inicial, la veritat és que al Daniel tant li feia anar allà com al Pol Nord. Anessin on anessin, estava segur que farien el mateix de sempre: desenterrarien ossos, els netejarien, els classificarien... Una autèntica llauna. Al Daniel no li cabia al cap que els seus pares, l'Alfred i la Lisa, s'encaparressin a treballar com a arqueòlegs, i viatgessin per

tot el món a la recerca de restes i d'excavacions...
Al capdavant, els ossos són iguals a tot arreu!

Allò no tenia res a veure amb l'excitació que li provocaven els videojocs, la seva afició preferida. Allò sí que proporcionava emocions intenses! En l'últim joc al qual s'havia enganxat, *l'Albada dels morts*, cada pantalla era un nou repte. D'ençà que s'havia instal·lat el joc al mòbil amb prou feines se n'havia pogut separar. Ja havia vençut l'enemic final un parell de cops, però havia vist en un canal de YouTube que encara existia una tercera manera d'acabar el joc. Si ho aconseguia, el Daniel entraria a l'Olimp dels grans jugadors de *l'Albada dels morts*.

Per això es va passar tot el vol fins a Santiago de Cuba jugant amb el mòbil, i durant tot el trajecte en taxi de l'aeroport al port, i al pujar al veler que havia de dur-los a la Ciutat de Belize, i mentre navegaven per alta mar...

—Us faria res navegar una mica més lent? —va preguntar el Daniel sense apartar els ulls del mòbil—. Amb aquest munt d'onades oceàniques es-

tic fallant tots els trets amb el bazuca antizombis, i em començo a posar nervioset... De debò, alentiu, eh? No em sembla demanar massa, oi?

—Això no és un oceà, capsigrany —va respondre-li la seva germana—. És el mar Carib. I valdria més que ens donessis un cop de mà, en comptes de jugar a aquest joc tan estúpid.

—Ni ho somiïs, germaneta. Estic a punt de destrossar el gran capitost final i això demana tota la meva concentració.

La Rebeca va agafar un rotllo de cordes i l'hi va tirar al Daniel, enfadada.

—Què fas? Una mica més i em fas caure el mòbil per la borda!

—Au, ja n'hi ha prou, nens! —va dir l'Alfred—. Val més que us calmeu i ens vingueu a ajudar, perquè el cel comença a enfosquir-se d'una manera que no m'agrada gens: em penso que s'apropa un temporal.

Mentre la mare del Daniel intentava connectar amb l'estació meteorològica més propera, el pare i la Rebeca maniobraven amb la vela major per intentar orientar l'embarcació cap a un lloc segur. El

Daniel va continuar matant zombis a l'*Albada dels morts*. La Rebeca va pensar que així no molestaria.

—Centre meteorològic de Rum Point? —va provar la Lisa, però ningú va respondre a l'altra banda de la ràdio—. Em sentiu? Necessitem informació sobre el recorregut del temporal que amenaça el mar Carib. Ara us donaré les nostres coordenades.

La Lisa va mirar el GPS. La pantalla estava apagada.

—Rebeca, dona'm la bateria de recanvi! —va demanar a la seva filla.

La nena es va apropar d'un salt a una lona que protegia l'equipatge de les inclemències del mar i va buscar la bossa blava on els Patterson guardaven els recanvis i els utensilis d'emergència.

—No hi és!!!

—Com que no? Però si ho vaig revisar jo mateixa abans de sortir de casa!

De mica en mica, totes les mirades van confluïr en un únic punt: el Daniel.

—Què passa? —va preguntar ell, arrepatat contra la borda, sense saber de què anava.

—Tu has agafat la bateria de recanvi? —va preguntar-li la Lisa.

—Potser sí... —va respondre el Daniel en un to displicent—. Avui no l'havíeu de fer servir, oi?

—Em carregaré aquest nen! —va botzinar la seva germana—. És més curt que el piu d'una boina!

—Mira... el que passa és que tu em tens enveja. Enveja perquè faig una cosa que és guapíssima i no perdo el temps tot el dia amb llibrots i ossos. No voldries pas que se m'acabés la bateria en el millor moment de la partida, oi? El teu germanet està a punt de convertir-se en una llegenda! I llavors sí que al·lucinareu!

—Dona'm la bateria ara mateix! —va exigir-li la Rebeca.

El vent va agitar les veles amb força. Les ones esquitxaven la coberta violentament. Tota aquella agitació va fer pensar al Daniel que, potser, allò de fer servir la bateria de recanvi del GPS familiar havia sigut una badada.

—Ara ja és massa tard, Rebeca —va dir l'Alfred sense apartar els ulls del cel—. No ens que-

darà altre remei que travessar la tempesta. Ja la tenim gairebé a sobre.

Dues onades enormes van petar contra el buc de l'embarcació, una per babord i l'altra per estribord. Van ser com dos punys gegants que volguessin esclafar una formiga.

—Què ha sigut això? —va preguntar alarmada la Rebeca.

—No t'amoïnis, maca —va dir el pare—. La teva mare i jo tenim experiència navegant. Recull la vela major i confiem que el veler aconseguirà trobar la seva pròpia estabilitat enmig d'aquest temporal.

L'aire va dur un xiuxiueig amenaçador a les orelles del Daniel:

—Giiireeeu cuuuua abans que siiigui massa taard...

—Ho heu sentit? —va preguntar el nen.

Un tro va esquerdar la negror del cel, damunt del veler dels Patterson. Un segon més tard, un llamp va il·luminar la cara esgarriada del Daniel. El cel cada cop estava més fosc i gairebé semblava de nit.

El Daniel va alçar-se fent tentines i va avançar amb compte fins al pal major. Estava a punt d'agafar la corda que fixava la vela major quan el vent l'hi va arrencar de les mans i la va fer caure a plom damunt la coberta. Al Daniel li va semblar veure un rostre en el lloc on hi havia hagut la vela.

Semblava el rostre ple d'arrugues d'un vell. Els seus ulls blaus refulgien com brases ardents.

—Vooosaltres us hoooo heuuuu buscaaat —va dir en un to amenaçador.

Després el rostre es va esvaïr com si se l'hagués endut el vent.

Un nou llamp va impactar contra el pal major i el va partir per la meitat.

—Agafeeeeeu-vos fort! —va cridar l'Alfred.

El veler dels Patterson es va elevar damunt de la gropa d'una onada de set metres i va virar sobre el seu eix abans de caure amb ràbia.